

KENÉZ FERENC

Porvers

Volt egyszer,
hol nem volt,
volt egyszer
egy porszem.
No persze,
a világ
hol figyelt rá,
hol nem.
Űt
naphosszat,
a sötétben,
sifon tetején,
s leste,
hogy a beste
porrongy
mikor csattan
feje tetején.
Jó ideig
ülte-túrta
ezt az
életet,
mígnem aztán
a porrongyból
s a sötétből
már elege
lett.
„Mért kell
ittén
rostokolnom,
a sötétért
mást okolnom,
elszállok én
innen,
hisz van hely
a nagyvilágban,
ahol mindig
napvilág van,
s még tán porrongy
sincsen.”
Úgy gondolta,
talál ő majd
jobb hazát

magának,
aki akar
csak maradjon,
hősnek,
„pántlikának”.
Nincs oly zuga
a világnak,
hol egy porszem
sincsen,
azt a sok kis
itt-maradót
hát áldja meg
az Isten!
Egy huzattal
nekilendült,
s kilebbent
a szélbe,
nem sejtette,
mily kalandnak
nézhet ő
elébe.
Messzi város
tornyaiig
egyszer le nem
szállott,
ám ott aztán
olyan fény volt,
amilyenre
vágott.
Ereszkedett
sebbel, lobbal,
fényre várva,
lázban,
és egyszer csak
már benn is volt,
egy új,
országnyi házban.
Na itt aztán
van hely bőven,
nyugtázta
magában,
ahogy körül-
pillantott a
fénylő
„országházban”.
Le is akart
telepedni
egy sifonra
rögtön,

ámde
hátraszólt
valaki:
„No, csak
föl ne
lökjön!”
Tovább szállott
egy sifonnal,
de már ott is
ültek,
s szóltak is,
hogy hát már
vajon
mit akarnak
itt a
berezpöltek?
Igen ám,
csak
ez a porszem
igen hiú
volt, s igen-igen
büszke arra:
becsületén
még nem
esett
soha-soha
folt.
Mert, hogy mondjam,
(vagy ne mondjam?)
ez a porszem,
sejthetitek,
magyar porszem
volt.
Szállt vón' ő
fölfele,
szállt volna
a hévtől,
de bizony némiképp
tartott is
az égtől.
Tudta, hogy
odafönn,
ott fönn valahol,
portalan
működik
a nagy
csillagmotor.
Szerette vón',
ha a világ

szárnyra kapja
hírét,
s porszem-sorsa
megdobbantja
az emberek
szívét.
No, hát azt
várhatta,
nagy volt itt
a készlet,
s mindahány
porszemben
egy nemes szív
vérezett.
Ezért aztán
eldöntötte,
addig-addig
száll,
mígnem majd
egy hozzáillő
íróra talál.
Úgy gondolta,
annak majd
a vállaira
ül,
s minden
egyes
új sorának
„aláhegedül”.
S ír az
majd tán
őróla egy szép
verses mesét,
sejti benne
a nagy témát,
ő meg
mesterét.
Talált is
egy öreg írot,
ki tán épp őt
várta,
hiszen hosszú
hetek óta
a tollszárát
rágta.
Az író már
megírta mindent,
épp csak az
hiányzott,

hogy élete
kapujára
rátegye
a láncot.
Kapóra jött
az írónak
a porszem
meséje,
úgy gondolta,
ezt megírja,
s ezzel aztán
vége.
Belekezdett,
percegett is
egy-kettő
pennája,
úgy érezte
tolla hegyén
legnagyobb
témája.
Nagy dolog
egy porszem
sorsa, talán
nincs is nagyobb,
gondolta, hogy
nagy hirtelen
témájába
kapott.
Írt ő már
csatáról,
írt ő már
hazáról,
és írt az
égboltnyi
nagy
csillagvilágról,
s ím a végén
rájött,
mindez
mit sem ér,
ha nem mond
egy imát
a „bolyongó
porszemért”.
Kit sorsa
messze vitt
sifon tetejéről,
s úgy nézi
társait

más kétes
egéből.
Talált ő
más sifont,
hogyne
talált volna,
sőt, mintha
a világ csak-csak
sifon
volna,
éppen hogy
ez a baj,
mintha biz
a világ
csupa sifon volna.
Akárhol is
szállt le
a napra-vágyó
legény,
ott érezte
magát
egy sifon
tetején.
Itt-ott világos
volt,
itt-ott tán
sötétebb,
de a porrongy
helyét
átvették
a gépek.
Aki nem
vigyázott
eléggé
magára,
azt bizony
bekapta
a porszívó
zsákja...
Eddig
jutott
el az író,
az ő
porszemével,
de nem került
kapcsolatba,
nem került
az éggel.
No hát akkor

vigye ördög
el ezt a
mesét,
s vigye vele
a világnak
összes
porszemét.
Odafönn, a
fénylő ében,
ott fenn,
valahol,
egy porszemtől
meg nem áll
a nagy csillag-
motor.
Ami nekem
értékes volt,
másnak tán
szemét.
Itt aztán
az öreg író,
már elunta
a mesét.
A pokolra
kívánta a
kedvenc
porszemét.
Jött az ördög,
jött is rögtön,
és elvitte
a mesét,
de a port
azt reá hagyta,
a port s
életét.
Porszem-mese,
dajka-mese,
végül mit sem ér,
por borítja el az írót,
por és
nem babér.
És még jó,
ha nem sikerül
túl koraira,
s elmondhatják
kik kedvelték:
„Béke
boraira!”
S hogy mi történt,

lám, azóta,
hát én
honnan tudnám,
ott vagyunk,
hol elindultunk,
ott vagyunk,
a nullán:
volt egyszer,
hol nem volt,
volt egyszer
egy porszem.

